

МИНИСТЪРЪТ НА ОТБРАНАТА УДОСТОИ ВЕТЕРАНКА ОТ ВОЙНАТА

Председателката на Областната организация на Съюза на ветераните от войните на България (СВВБ) в Русе Васила Стоилова получи десетки отличия и поздравления на своята 90-годишнина.

Едва навършила седемнадесет години и половина, тя се записва като доброволка за участие във Втората световна война. Изкарва съкратен курс по бойна подготовка и санитарка. В началото на март 1945 г. със своите колежки, качени на товарен влак тръгва за фронта. Изпратени са от генерал Владимир Стойчев.

„Качвах се последна във вагона. Генералът се приближи до нас и запитва: „Ще се борим ли момичета? Отговорих, тъй вярно г-н генерал”.

Неопитното козируване при произнасянето на отговора, станало повод за весели закачки. Било записано на филмова лента, която по - късно се прожектирала като преглед преди основният филм по киносалоните.

По време на принудителен престой на гара Ниш в Югославия, при престрелка загива една от санитарките Янка.

Разпределението им става в гр. Сегет –Унгрия. Пет момичета санитарки ги поема капитан Дилов и попадат в 12- та тежко-хирургическа Плевенска болница в Ихарошберем. Посреща ги д-р Чомаков. Болницата е настанена в триетажен замък. Прекарват една седмица в болницата която е пълна с ранени. От 5 до 10 март се водят тежки сражения на първа българска армия с германците. Четири колежки изявяват желание да заминат и помагат на ранените на първа бойна линия.

„Качвахме се в един камион с редовни войници и всичко необходимо за оказване на първа помощ. До камиона спря мотор с кош, от който слезе един капитан, огледа ни и казва „Аз с пикли ходя само на среща”... Скочих долу и ударих един шамар на капитана. Д-р Чомаков беше до мен прегърна ме е ме целуна по главата. Камионът ни тръгна след мотора. По -късно разбрах, че този капитан бил от Русе. В големите сражения около гр. Харкан участва 31-ви железен полк от Силистра. Имаше много жертви. Събирахме ранените на едно място за по - бързото им превозване до болницата. Изведнъж небето почерня от немски самолети, една бомба падна точно върху събраната група умрели и ранени. Картината беше

жестока, виждах да хвърчат във въздуха разкъсани тела, крака и ръце. Попаднахме между много убити и ранени, молещи за помощ. Спомням си, че колежката Лиза не издържа на кървавата гледка и припадна. Каква случайност, припадайки седнала върху кървяща рана на един войник и спира кръвотечението, което се оказа животоспасяващо за същия. Бях по-мобилизирана и помагах на ранените. Виждах очите на молещите за помощ ранени. Прескачах един за да помогна на по-тежко ранен, връщайки се към предния виждах, че той вече нямаше нужда от никаква помощ. Жестоко нещо е войната.”

Много и различни са спомените от войната на младата санитарка. Два пъти заравяна от пръста на избухналите на близо до нея бомби. Спасена е от д-р Олга - руския намираща се на фронта с Трети Украински фронт. През 1985 г. отново се виждат в Москва по време на честването 40 години от победата над хитлерофашизма, като член на делегацията от България и произнася приветствено слово.

След победата и завръщането си от фронта Васила Илиева Стоилова, завършва средното си образование. Изпратена е в София, където завършва пълния курс за медицинска сестра. Работи като такава в хирургично отделение към Окръжна болница - Русе. След години поради денонощните дежурства и спешни повиквания по всяко време, домашният съвет решава да напусне болницата. Започва трудова дейност като ръководител на търговски магазин. Като пенсионерка е дейна общественичка. Канена е в много русенски училища, за да споделя и запознава младото поколение с жестокостите на Втората световна война. Помогнала на стотици хора, животът ѝ поднася своите жестокости. Остава без съпруг и син. Дългогодишен член на ръководствата на общинската и Областната организация на СВВБ – Русе. От пет години е председател на Областната организация и член на Централният Управителен Съвет на СВВБ. През 2016 г. се сбъдна нейна отдавнашна мечта. Беше построен и открит „Мемориал” на загиналите русенци във войните за обединението и независимостта на България.

Идва щастливият ѝ ден – 31 март 2017 год. С близки приятели и ръководители празнува своята 90-годишнина. Получи заслужени поздравления от кмета на Русе Пламен Стоилов, който и връчи копие от емблемата на града - паметника на „Свободата.”

От името на Централният Управителен Съвет приветствени слова и поздравии поднесе лично заместник-председателя и главен секретар на СВВБ капитан I ранг от запаса Марин Петков, който и връчи отличието от Министерството на отбраната – награден знак „За вярна служба под знамената”- дамски с кръст и почетния вимпел на СВВБ. Юбиларката получи много поздравления от близки и приятели.

Вокалната група „Дунавски полъх” към клуба на ветераните и потомците я поздравии с две изпълнения. Обръщайки се към нея с „Мамо Вася”, всички ѝ пожелаваха бодър дух и здраве през бъдните години от живота и.